

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 301.

Anden Session.

79de Møde.

Lørdagen den 30te Januar.

(Forts.)

Ordføreren: Der gjælder med Hensyn til dette Forslag det Samme, som jeg tidligere har bemærket. Jeg troer ikke, at man kan eller bør indrømme en Embedsmand eller Samfundsbetjent Frihed til, efter Godtfindende, enten at forrette eller ikke forrette en Embedsgjerning. Jeg troer, at han, som Samfundets Tjener, maa udføre den ham som saadan tilkommende Gjerning. En ganske anden Sag er det, naar man taler om, hvorvidt Kirken burde tilstede, at i visse Tilfælde en kirkelig Indvielse finder Sted. Det er Noget, som Kirken vistnok vil tage under Overveielse, naar den faaer Leilighed til selv at udtale sig.

Grundtvig: I Henseende til dette Endringsforslag maa jeg vistnok tilstaae, at det efter mit Begreb hører med til Kirkens Forsatning, uagtet jeg ikke troer, at Ordføreren har Ret i at sige, at Alt, hvad der hører til at give den forrige Statskirke, den nu saakaldte Folkekirke, sin Forsatning, at det Altsammen kirkelig talt skulde kaldes „indre Anliggender“ (Monrad: Nei! Nei!). Hvad nu angaaer den Frihed, som her tilsigtes at give Præsterne, da er det jo vist, at, dersom de ikke følte nogen Trang til en saadan Frihed, saa vilde de være meget at beklage, og den nærværende Biskop i Sjælland har derfor ogsaa i sit bekjendte Forslag til en forandret Liturgie selv foreslaaet, at i visse Tilfælde skulde den Biele, som meddeles, Frastille, kun være til et borgerligt Ægteffab. Jeg troer vist ikke, at den høiarverdige Mand har brugt dette Udtryk, som jo er ham meget imod, men han har sagt, at der skulde Præsten gaabenbart kun som verdslig Embedsmand erklære, at dette Ægte-

ffab havde loyelig, borgerlig loyelig Gylbighed. Hvad der forundrer mig derved er, at den ærede Ordfører ikke ved dette Endringsforslag har mærket og bemærket, at da denne Lov, som nu er foreslaaet, fører med sig, at for Medlemmer af Folketirken skulde Brudevielsen være Betingelsen for et loyligt Ægteffab, et borgerlig gyldigt Ægteffab, da maa selvfølgelig herefter Folketirken nødes til enten at udflyde alle de Personer af sig, som den ikke kan give Brudevielse saaledes, som den gjælder i Kirken, eller den maa, som rigtignok Biskoppen foreslog, selv indføre en borgerlig Biele.

Endelig skal jeg, ved hvad her er talt om „Lov“, blot bemærke, at dersom man vil nægte, at hvad der staaer i Grundloven om, at „Folketirkens Forsatning skal ordnes ved Lov,“ kan opfyldes om den saa ordnedes ved tusinde Love, da maa jeg spørge navnlig i det danske Sprogets Navn, om man virkelig troer, at, naar det hedder i det bekjendte Ordsprog: Med Lov skal man Land bygge, om man troer, at „Lov“ der ikke har den Betydning, saa at det ogsaa opfyldes, om man giver, som vi desværre have gjort, vel tusinde Love? Indrømmer man det, saa kan der jo vel heller ikke være Spørgsmaal om, at der ved, hvad der staaer i Grundloven om, at ved Lov skal Kirkens Forsatning ordnes, hverken menes een eller noget vist Antal Love.

Tscherning: Jeg vil slet ikke gaae ind paa denne Deel af Debatten, men kun berøre en Bemærkning, som jeg synes har trangt sig herind og faaet en farlig Betydning. Det er Forverlingen af „Sogn“, saaledes som det er for Diebliffet, med „geistlig Menighed;“ Sognet er for Diebliffet en Statteomskrivning, indenfor hvilken Kreds man anviser en Præst hans Betaling af Staten, det er det Middel, man for Diebliffet betjener sig af til at optræve